

Bencsik András: Íme, itt vagyunk

2025 február 10. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

„Ha százszor sikerült, miért ne sikerülne most is?”

Nem jó közírókkal vitatkozni, mert e szóbeli csatározások sokszor csak verbális inzultusok, amelyek során az egyik fél vagy mindkett? a másikat igyekszik virtuálisan agyonverni. Ám Ceglédi Zoltán írása az Indexen vitára ingerelt:

„Miért simogassunk mégis migránsokat?” Lényegében véve a válasza pedig az, hogy azért, mert mi épp annyira életképtelenek vagyunk, mint a gazdag és befogadó nyugati társadalmak, ezért végül mi is a bevándorlók befogadására kényszerülünk…

„Illúzió azt hinni, hogy Európa örökre el tud bújni egy magas kerítés mögé. Van az a dicsekvése a magyar kormánynak, hogy bezzeg mi nem engedtük be az országba a gonosz migránsokat, jól lezártuk a határt. A valóság az, hogy pont azt zártuk le a legkevésbé. Ehelyett a társadalmunk zárt annyira, hogy azonnal »kiugrik az összképb?l« az e tekintetben nagyon is homogén megjelenés? magyarsághoz képest a markánsan más szín, vallás, kultúra. Még egyszer?bben: azért sincsenek idehaza tömegével migránsok, mert vannak Európában jóval nagyobb országok, ahol sokkal jobban megtalálják a számításukat. Németországban, Olaszországban, Franciaországban is jobb-könnyebb nekik.”

Alapjában véve van abban igazság, hogy azért nem jönnek – nagy tömegben – migránsok, mert inkább mennek a gazdag és önfeladóan befogadó Nyugatra. Svédországba például, amelynek f?városa mára a gyilkosságok és meger?szakolt n?k (és férfiak) f?városa lett, mint ahogy Németországban lassan a helyi folklór részévé váltak a késes gyilkosságok. Azonban ami a „homogén megjelenés? magyarság” kissé rasszista íz? megállapítását illeti, nemcsak Ceglédi büszkélkedhet bunyevác felmen?kkel, hanem az általa homogénnek látott magyarság igen jelent?s része is. Jelen sorok szerz?jének neve például szlovák vagy horvát felmen?kre utal, de ott van a mi csodálatos Pet?fi Sándorunk is, aki egyszerre volt rác és tót és mégis kiemelked?en magyar. A magyarság ugyanis éppen hogy nem homogén a szó rasszista értelmében, hanem az elfogadhatóan legtágabb értelemben befogadó: aki magyarnak érzi magát, magyarul beszél és magyarként szeret, az származástól függetlenül magyar.

Az „elfogadhatóan legtágabb” határait az európaiság alapértékei jelölik ki: fehér ember és keresztény értékrend?. A kivétel er?síti a szabályt, ma már egyre többen élnek nálunk ázsiai származású emberek, és viszonylag kevés számban afrikaiak is. Számukra az a kihívás, hogy akarnak és tudnak-e integrálódni a magyarság szövetébe. A magyarság számára pedig az, hogy tudja-e követni a természet (és az ?sök) parancsát: a többségnek túl kell élnie.

Azt írja Ceglédi: „ha ég a házam, nem az az elvárásom, hogy kifejezetten egy pödrött bajszú, Pista nev? legény oltsa el… Oltsa el bárki. Musztafa akár. […] Mondd, ha a nagymamádnak csak Ali tudná bekötni az infúziót, akkor inkább száradjon ki a Mami?” Hát ha Ceglédi Zoltán megengedi magának a demagógiát, akkor hadd kérdezzek vissza hasonló stílusban: mondd csak, ha a nagymamádnak az infúzió bekötése helyett Ali elvágná a torkát, arra mit mondanál?

De nem ez a lényeg, hanem egy olyan nemzet túlélése, amelyik az elmúlt évszázadokban, s?t talán évezredekben sokszor átélte a teljes megsemmisülés közelségét, de mindig föléledt és föler?södött. Ha kellett, befogadott idegeneket az elfogadhatóan legtágabb határokról, és azok mind nagyszer? tagjai lettek a magyarságnak. Íme, itt vagyunk. Ha százszor sikerült, miért ne sikerülne most is?

Bencsik András - www.demokrata.hu

Ajánló